

ירון ורינה סטרוד במהלך אחד הטיולים. התאהב בהודו

משפיל, שחילות משוככות לתפקיד של משרות לפני שהן מקבלות תפקיד אמיתי. אני שובצתי לחדר האוכל בחדר האוכל של הטוראים, שזה הכי לא נחשב. יום אחד קיבלתי צ'ופר, להגיש אוכל בחדר האוכל של הקצינים. ירון היה אז טייס בבסיס שדה רב. הגשתי לו אוכל, ומאז לא נפרדו דרכינו."

בני הזוג התחתנו ב-1974, כשנה לאחר מלחמת יום כיפור. הם התגוררו בדי רות שונות באזור המרכז ("הצלחתי להוציא אותו מהקיבוץ"), כשרינה עובדת בתעשייה האווירית כגרפיקאית ושרטטת. ירון התחיל ללמוד, אולם בניגוד לחבריו לא חיפש עבודה ב"אל על"

המשך בעמוד הבא

הטייס שעבד כפועל

ירון סטרוד נולד בקי" ברוך דגניה א' בשנת 1952. הוא התחנך בקיבוץ ובתיכון האזורי בית ירח והתגייס לקורס טיס. את הקורס סיים כטייס מטוסים קלים, ובמהלך השירות עבר לתובלה ושימש כטייס הרקולסים. במילואים הטיס גם דקות. זכה ביום השבעה למותו, זכה ביום למטס כבוד של מטוס הרקולס שהנמיך טוס מעל הכפר במהלך האזכרה. הוא השתתף במלחמת יום כיפור ובמלחמת לבנון הראשונה כמו גם במבצעים שונים. על המפגש בין השניים מספרת רינה: "אני צעירה מירון בשנה, וגם התגייסתי קצת באיחור כי למדתי אמ' נות בארה"ב. שירתתי בחיל האוויר, ואז היה מין נוהג

לאנשים רגילים אין גלגולים. רוכנו מגיעים ל'סיבוב' אחד, ולכן המטרה היא להיות את ההווה, ולעשות טוב בכל רגע, כדי שכמה שיותר אני שים ייהנו מהטוב שלך. מאוד אהבנו את הרעיון, וירון היה בדיוק כזה. חי את הרגע, ומי רעיון טוב על כל אדם שנמצא סביבו."

רינה ממשיכה ומספרת על אותם חמישה שבועות, בהם השתתפו בשלושה פסטיבלים בעלי אופי חקי. לאי בשבטים שונים באזור. היא מספרת על מפגש עם בני שבט הקוניאק שהיו בעבר קניבליים, על ריקודים מרהיבים שראו, על התלבושות הצבעוניות ועל יכולתו של ירון להתחבר לבני השבטים הללו ולהתחבר עליהם כמעט ברגע.

זור. הגענו לשם לפנות ערב. הכל פיגומים וכולם בעיצו מזה של עבודה. עלינו למפלט העליון, ופתאום רינפוצ'ה, המורה הטיבטי הנודע, פשוט מגיע למקום. המדריך ואנחנו כמעט נפלנו. דיברנו לפחות שעתים אל תוך הלילה, ואני זוכרת שהוא אמר לירון 'אתה עובר מאוד קשה, תיזהר'.

אולי הרגיש משהו. "השיחה הייתה מרתקת ומי שמעותית. שוחחנו על מוות ועל גלגולים. הוא הסביר לנו שלפי התפיסה הבודהיסטית,

מצא על גבול טיבט ובורמה, ולטייל בשמורת טבע מקי מית. ירון היה פשוט מאוהב בשמורות הטבע של הודו. בפעם הראשונה מאז התחיל לנו לטייל בהודו שכרנו את שירותיהם של מדריך מקומי ונהג. סיירנו במקדשים, ופעם אחת פגשנו את רינפוצ'ה, השליח של הדלאי למה". המפגש הלא צפוי התרחש במקום לא צפוי. רינה: "ביקשנו מהמדריך שלנו לראות מינור בתהליך הקמה על פסגת אחד ההרים בא"

"רינפוצ'ה, המורה הטיבטי הנודע, הגיע פתאום למינור. דיברנו לפחות שעתים אל תוך הלילה, ואני זוכרת שהוא אמר לירון 'אתה עובד מאוד קשה, תיזהר'. אולי הרגיש משהו"

הרעיון טוב על כל מי שהיה סביבו

ירון סטרוד מכפר ורדים נהרג בתאונת דרכים ליד טמרה. אשתו רינה מספרת על החיים המשותפים, הטיולים הרבים להודו, המשפחה, ועל מה שכבר לא יספיקו לעשות ביחד

אייל כץ

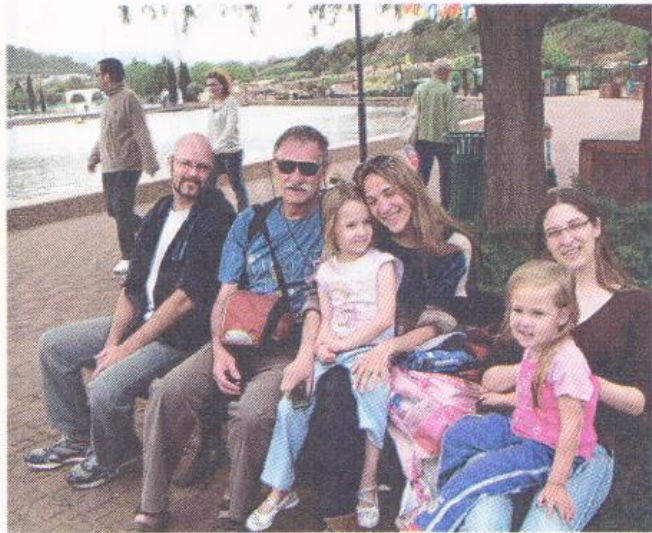
"אני מתנחמת בטיולים שהספקנו לעשות יחד, במיוחד להודו. לפני שנה היינו שם בטיול בן חודשי שיים, ובאפריל השנה הספיקנו לעשות טיול פסטיבלים של חמישה שבועות בצפון הודו. כעוד שבועיים, ב-23 באוגוסט, היינו אמורים לניסוע יחד לטיול נוסף בהודו, 15 יום באזור לה דק".

שבועיים אחרי שירון ט" רוד נהרג בתאונת דרכים ליד טמרה, אשתו רינה סטרוד עדיין מתקשה לעכל. היא מסתכלת בתמונות, מארחת את החברים ובני המשפחה שמגיעים, ולא מפסיקה לה תגעגע.

"הטיול האחרון היה באמת מיוחד. נסענו לבקר בשלושה פסטיבלים, כולם באזור שני

ירון ורינה עם בני שבט הקוניאק בטיול האחרון בהודו

ירון עם הבנות והנכדות. עשה כמעט כל מה שרצו

לאסוף אותי. יכולתי כמוכר לנהוג בעצמי, אבל ירון התעקש. הוא היה מעורב כאמנת שלי, אהב את העבודות ותמיד התגאה בי. 41 שנים היינו נשואים באושר גדול."

בשנים האחרונות עבד ירון לסירוגין - שבוע משמרות לילה ושבוע משמרות יום. זה היה קשה, אומרת רינה, אבל הייתה משימה חשודה - הכשרת תחנת הכוח הגנית לעבודה בגז. הגנית היא למעשה הפיילוט של חברת חשמל לייצור חשמל מגז, וכל הייצור בעתיד יתבצע לפי הניסיון שנרכש בפרויקט הזה. מעבר לזה, העובדים רצו הרבה שעות לילה בשביל התוספת במשכורת, וירון לא יכול היה לסרב להם. נדמה לי שהמנהלים של ירון הבינו נו כמה קשה הוא עובד, ולכן אישרו לו לצאת גם לטיול שתכננו בעוד שבועיים."

ביום ראשון 26 ביולי, בשעות הצהריים עסקה רינה בציור. בחדשות השעה חמש דיווחו על תאונה בכיש 70 עם נפגעים. "רצתי לאינטרנט", היא משחזרת, "והייתה שם תמונה. ראיתי שאין מונית שמעורבת בתאונה ונרגעתי. ואז עלתה עוד תמונה. הייתה שם מונית. הרגשתי רע מאוד."

רינה צלצלה לחבר בירכא וביקשה שיסע לאזור התאונה בטמרה. "במקביל", היא מספרת, "צאתי החוצה, תפסתי מטאטא, והתחלתי לטאטא את החצר. הסתכלתי כל הזמן לכיוון השער, לראות אם מישהו מגיע. והגיעו."

"רצתי לאינטרנט והייתה שם תמונה. ראיתי שאין מונית שמעורבת בתאונה ונרגעתי. ואז עלתה עוד תמונה. הייתה שם מונית. הרגשתי רע מאוד"

פשט את הרגל, ומכספי הפייצויים יצאתי לטיול בן חמישה שבועות. נדלקתי, אבל רק אחרי 10 שנים ירון היה מוכן להצטרף אליי. מאז הוא התאהב. הוא התאהב בנוף, בטבע, בחיות של הודו, באמנות ובעיקר באנשים. פגשנו המון מקומיים, ישנו אצלם בבית, לרוב על הרצפה, וירון תמיד יצר קשרי חברות עם המארחים שלנו. הוא שוחח איתם, שאל שאלות, התעניין בהם באמת. גם בארץ הוא יצר קשרים במהירות עם כל אחד. הוא היה צנוע, אהב אנשים ואנשים אהבו אותו."

רינה, אמנית המפסלת בעיני נייר (Paper Mache) פעילה בשנים האחרונות בוועד אמני כפר ורדים, ועורכת כמורה במרכז אמנות מעלות. ירון, היא מספרת, היה שותף מלא בשתי הפעילויות. "הוא עזר בגלריית שיזמנו. כשהיה חוזר בשש נהג לתפוס תנומה על הספה בסלון. בשמונה בבוקר היה מקפץ אותי לעבודה במעלות, עוזר לי לפרוק ציוד, מחכה גם לתלמידות ומסייע גם להן עם הציוד. רק אז היה חוזר הבייתה להמשיך לישון, וכזהים היה חוזר

מחיל האוויר שעובד בחברת חשמל כפועל פשוט. אפילו המנכ"ל באותם ימים, יצחק חופי הנודע, הגיע לראות אותו. ירון עצמו לא עשה מזה עניין גדול. הוא נשאר צנוע. במקביל לעבודתו סיים את התואר, התקדם בחברה עד למעמד של מנהל עבודה ראשי."

צנוע ואוהב אנשים

במהלך השנים נולדו לבני הזוג שתי בנות, גלי בת ה-36 ממנה יש להם שתי נכדות בנות 9 ו-7, ועדי בת ה-32 שנישאה לפני שנה. "גידלנו את הבנות בבית קטן יחסית, בלי רכב, ממש לא ברמת חיים גבוהה", אומרת רינה. "זה אף פעם לא הפריע. היינו משפחה מאושרת. המעבר לצפון לכפר ורדים והולדתן של שתי הנכדות הפכו אותנו למאושרים עוד יותר. ירון היה סבא נהדר. בגלל המרחק לא ראינו את הנכדות כפי שהיינו רוצים. אבל כשנפגשנו זה היה אושר גדול. ירון ידע להצחיק אותן, עשה כמעט כל מה שביקשו ואהב אותן אהבה גדולה."

איך התחיל הקטע שלכם עם הטיולים להודו?

"אני התחלתי עם זה בגיל 40. מקום עבודה בו עבדתי

המשך מעמוד קודם

או ב"ארקיע", למרות שסייכויי להתקבל היו גבוהים. ההסבר שסיפק: "אני לא מעוניין להיות נהג אוטו-בוס". בני הזוג רכשו בית קטן בנס ציונה, חזרו לקיבוץ אבל אחרי ניסיון של שלוש שנים החליטו סופית לכנות את חייהם בעיר.

"חזרנו לדירה שלנו בנס ציונה, ואני חזרתי לעבודה הקודמת שלי", נזכרת רינה. ירון החל ללמוד לתואר הנדסאי מיחשוב ובקרה. הוא למד בלילה וביום שימש כנער שליח על וספה. באחת השליחויות הגיע למרפאת שיניים, ואחד הפציינטיים שהמתינו בתור שם עליו עין. הוא נדהם כששמע שהוא טייס, וכשהתברר לו שירון קיבוצניק ובעל ניסיון בהקמת לולים, לקח ממנו פרטים והבטיח לו: "אתה תעבוד אצלי בחברת חשמל". "ירון סיפר לי על המקרה, שנינו צחקנו, אבל לא תלינו בזה תקוות מיוחדות. באותם ימים אפשר היה להתקבל לחברת חשמל רק עם פרוטקציה. כבר שכחנו מכל האפיזודה, אבל בסוף זה קרה. ירון התקבל לעבוד בחברת חשמל, והפציינט ממרפאת השיניים הפך לבוס שלו במשך שנים ארוכות. התברר שהוא הסכים לקבל למחלקה שלו שלושה פרוטקציונרים שלא היה צורך בהם, רק כדי שירון יבוא לעבוד אצלו.

"ירון הפך לאטרקציה. כולם רצו לראות את הטייס